

PLÁČE TO V SRDCI MÉM

Na město tiše, tiše prší.

Arthur Rimbaud

Pláče to v srdci mém,
jak na město když prší.
Co je to za tíseň,
již cítím v srdci svém?

Děšť šumem tichým skrání
střechy a dláždění.
Mé srdce nuda trápí,
děšť zpívá, střechy skrání.

Pláč, bez důvodu pláč
v tom srdci omrzelém.
Nebylo zrady? Nač
ten bez důvodu pláč?

Trest za nejhorší viny
nemučí jak to nač.
Zášť, láska - jenom stíny,
v mém srdci tolik viny!

JE TŘEBA ODPOUŠTĚT NÁM, HLEĎTE, NENÍ ZBYTÍ

Je třeba odpouštět nám, hleďte, není zbytl,
jenom tak budem šťastny, ale nevidáno,
jsou-li dnes hořké, trpké chvíle v našem žití,
budeme spolu obě aspoň plakat - ano?

Ach, kéž jen smísíme, my duše posestřené,
nejasnou touhu s něhou křehkých jarních stvolů,
od mužů, od žen tam, kde srdce zapomene
na to, co vyhání nás, uprchněme spolu!

Budme jak děvčátka, jež láska sotva vzruší,
ale jež nade vším jen žasnou, hlavy chýlí
a v cudném habří bledá sní a v něžné duši
netuší, že už jim tu všechno odpustili.